

Patřila pochopitelně výletu.

Peťa odjížděla až odpoledne a tak bylo nasnadě, že si všichni vyrazíme ven. Na úplně velký výlet to nebylo, protože jsme byli limitovaní časem, ale na Unhoští procházku, resp. výlet do Malých Kyšic a okolních lesů to bohatě stačilo.

Pochopitelně po pohodový snídaničce a taky kávičce. Páč jasně musela proběhnout vzájemná ochutnávka cukroví. A výborně ho v Bohumíně pečou, moc výborně. Jsou to druhy, který neznám - respektive neznala jsem - a každý rok si na nich pochutnám. Třeba ty mini chlebíčky - ty jsou úplně božský. Na těch vyloženě ujíždím ☐ (takže Peti ještě jednou dííík ☐) . Tak kolem půl jedenáctý jsme se sbalili a vypadli. Když tu byla Peťa naposled viděla na vlastní oči, jak si Tali přímo z kufru auta udělala ten svůj bufetící trip. Tak teď byla za tu hodnou. Tali, páč Peťa je hodná furt, že jo.

Dumala jsem, jak je to v současnosti s tou Kyšickou smečkou, která tam pobíhá v počtu asi pěti psích výrostků křížence ovčáka. I tentokrát jsme měli štěstí a mohli zaplout do lesa bez toho, že bychom je viděli. Tak třeba už je vyřešeno. V lese Tali narazila na podezřelou osobu ☐ . Jakýhosi trochu zvláštního mladíka. Hodlala se dělat důležitou strážkyní, ale byl jí zatržen tipec. Poté došla k opačnému názoru a to by se zas družila. Taky smůla a pokračovalo se dál.

A opět bez balonků. "Jen prostě dělejte psy, vy psiska ☐ ", nakázala jsem ohaříkům. No jako nevydrželo to tentokrát úplně dlouho, přiznávám. U paloučku s malýma borovičkama už jsem jim ty balonky dala, ale hlavně kvůli hledání. Tali pro ten den hledání až tak nebavilo, tak jsme skončili na dvou pokusech a pak už jsem ji nechala, stejně jako Rumíčka, ať si balonek prostě jen tak nese. . Rumoušek oblažoval balonkem Brtníka a Peťu. Ta se ovšem pro tentokrát moc zapojovat nemohla, neb neměla venčící, ale cestovní oděv. A všude kolem byly tuny bahna. Lesní cesta rozblácená, rozježděná.

Však jsem taky v jednu chvíli musela volat, že "Bacháááá!! Letí tank!!" Flekatej tank. ☐ Páč jsem Taliptyce v jednu chvíli hodila jako odměnu kus chleba, nebo rohlíku a ono jí to zapadlo do křovíčka a musela si to dolovat. Což ji naprosto nadchlo. Tak tu další odměnu už jsem jí tam hodila záměrně /stejnak se nikdá neodnaučí bufetit, tak tady už jsou moje zásady v podstatě jedno./ Nadšeně tam hodila šíbru a já ten potácející se keř, který jejím pohybem

vzniknul, opustila s hubou kolem celý hlavu a šla jsem napřed. Když konečně dodolovala, odpálila se do prostoru. A.....mazala za náma □ . Hezký to takhle vidět, že ji ani nemusíte volat a sama od sebe se řítí jak to Pendolíno.

No jo no, že jo.... jenže.... Pendolíno má brzdy. Taliprtka nikolivěk. Takže jsem volala, ať si dávají ostatní bacha. Kdyby mě přeběhla a letěla za nima. Představa, že Peťu zakotví do louže se mi moc nelíbila. Ale dobrý, dobrzdila to o mně. A já byla připravená a taky patřičně oblečená. Rumíček si pouštěl balonek a občas mi ho přinesl. Ale spíš tak jako ukázat. I když občasný zahození balonku do lesa, kde si ho pak musel vypátrat, taky uvítal.

Dopochodovali jsme k hospůdce u Netopejra a rozhodli se, že zaparkujeme tam. Jen k takovému lehčímu občerstvení, na oběd že si asi zajedeme spíš domů. Hospůdka byla v ten moment kupodivu prázdná, tak jsme se mohli uplacírovat vzadu v rohu. Ohařiska polehali pod stůl a my si dali polívku a kávičku. Tu tady mají fakt dobrou. Tak dobrou, že do ní nedávám ani mlíčko, byla by škoda chuť tý kávy měnit. Mlíčka ovšem nepřijdou nikdá vniveč, páč ohařiska moc dobře vědí, že když je kávička - je pak taky minimálně čištění kelímků od smetánky a nebo, jako v tomhle případě, přímo celá smetánka. A protože se oba chovali hezky spořádaně, podělila jsem se s nima i o knedlíčky z polívky. Poseděli jsme, poklábosili a pak se vydali na zpáteční cestu. Trošku jinou cestou, než Peťa zná.

Protože zpravidla jinak chodíme cestou, která vede až za silnicí. Teď jsme to vzali po druhým-bližším břehu Loděnice. Tady to Peťa neznala a líbilo se jí tu. Je to ale cesta, kde se dá chodit jen v zimě, v létě je tu hodně lidí - chataři, kolisti, prostě čilý pohyb, protože cesta je tu upravenější, než ta druhá. Ještě než jsme se pořádně rozešli, vytáhla jsem k radosti ohaříků kelímky s tou smetánkou. Aaaa to bylo radovániho. Tak moc velkého, že si to to pako flekatý z půlky rozlilo. Ale nevadííííííííííí, hlína s mlíkem = psí kafe □ . A navíc docídila kelímek po Rumíčkově, který už tou dobou hopíkal vpředu.

Šli jsme si jen tak na pohodu a ohařiska si pobíhali koukolem. Háský to bylo. U koňských ohrad, kde cesta stoupá zpátky do Kyšic lesem, přišly ke slovu zase balonky a lítalo se ze strání a do strání . Tali opět naznačila, že si radši jen tak půjde - s balonkem v kušně a bude si dole čmuchat podél potůčku. Je to fajn, moct jí takhle nechat, ať si dělá, co jí dělá radost. Rumíčkově dělalo radost pouštění balonku, který - jak už víte - tady má ty grády, že balonek běží ze strání dolů, přeběhne cestu a běží z další strání ešče víc dolů. Případně se třebas

najde někdo, kdo cestou do balonku čutne a pošle ho zpátky do stráně nahoru. Jeho činnost úplně uchvátila pána, který nás postupně docházel se svou fenkou jackrusslíka. Byl nadšenej z toho, jak si to tam Rumoušek cílevědomě pouští dolů a nahorů a hraje si i sám. A ptal se mě, jak jsem ho to učila. No..... to je hrozně těžký se mě na takový věci ptát. Já to moc totiž neumím vysvětlit, odpověděla jsem mu ☐ . A poradila mu, že my jsme začínali na podestě pouštět ze schodů, potom se naučil si to pouštět těma lyžinama pro kočárky /no alee, že jo, to zase předpokládá, že ten pes umí něco někam přesně umístit/ no a pak, jakmile pochopil, tak už se to rozjelo.

Další kdo nás došel, byla feňule německýho drátáka. Hnědá mladá krásná fenka s useknutým ocáskem, který jí kmital jak o život. Děsně se chtěla družít. A to především ovšem s lidma. V momentě kdy na scénu přišla obří flekatá lavina s balonem v hubě, bylo po družbě ☐ . Tali nechápala proč se jí nová kámoška bojí, však kolem ní enem chodí, ne? Ani nedělá bordel ☐ Jenže to ani nemusí..... tohodle stvoření se bojí většina psů. A dobře dělaj ☐ ☐ ☐

Přepinožili jsme se bahenní lázní, kterou poskytla stavba mateřský školky, jenž probíhá těsně vedle cesty a tím pádem do auta docházeli slušně zaprasený. U mně už to bylo stejně jedno, páč díky Tali jsem vypadala, jak když jsem prošla bahenní bitvou. Taky poté putovaly všechny hadry rovnou do pračky.

Doma jsme si dali něco málo k jídlu, já vyrobila Peře sváču na cestu a už bylo na čase se rozloučit. Vždycky to hrozně nemám ráda. Tentokrát jsem s Peťou ani nešla na tramvaj, páč Brtník musel zajet do práce cosi zařídit a pak jsme ještě jeli cosi shánět do Berouna a já navíc dostala od Brtníka pozvání do kavárny v Unhošti. Takže jsme se rozloučili fšící u nás doma.

Byl to moc a moc fajn víkend. Plnej pohodičky, výletů, zážitků a dárečků, který jsme si dali pod stromeček v předsíni a který čekají trpělivě na Štědrý den. Moc díky Peti, žes přijela, je to skvělá tradice, kterou jsme si vymysleli.